

Iglú

Při vstupu na matfyz jsme měli v zimě v rámci tělesné výchovy povinný kurz lyžování. Celá akce probíhala v horské chatě, kolem níž byly ohromné závěje sněhu. Nevím už, koho napadlo, že postavíme obrovské iglú, které by sloužilo pro zhruba deset lidí. Byla to výzva. Po úvodní poradě jsme zavrhlí klasický český postup: najít co největší závěj, podhrabat se do ní a vytahat sníh z jejího nitra. Ne, my postavíme iglú z ledových cihel. Hodné skutečných Eskymáků!

Nejprve jsme odklidili a srovnali do roviny sníh v tak velké ploše, aby to stačilo na podlahu budoucího obydlí. Poté jsme z udusaného sněhu postavili na obvodu sedačku a hned jsme ji vyzkoušeli v plodné diskuzi, jak pokračovat dál. Přece jen sedačka s podlahou bez obvodových zdí nebyla tím pravým ořechovým. Ještě téhož dne jsme začali vyrábět cihly. Do připravené formy z prken jsme dusali sníh a zalévali ho vodou. Pak jsme prkennou ohrádku sňali a vrhli se na další cihlu. Museli jsme čekat do dalšího dne, aby voda se sněhem zmrzla v kýžený stavební prvek. Druhý den započala stavba se synchronní výrobou dalších a dalších ledových cihel.

Myslím, že každého z nás zaskočila monumentálnost budovaného díla. Obří kruhová stěna postupně cihlu po cihle rostla do výše. Občas naše dílo zálibně obhlížel tehdejší vedoucí katedry astronomie, doc. Martin Šolc. Na konci druhého dne byla naše megalomanská stavba zhruba do výše ramen dospělého člověka. Občas jsme se posadili na ledovou lavici uvnitř a sprádali plány na další den. Ty byly celkem jasné. Začít budovat kopuli a dílo zastřešit. Po třech dnech bychom tak konečně mohli diskutovat o smyslu naší existence, o roli člověka ve vesmíru, o tom, zda je vesmír konečný či nekonečný a o dalších vznešených otázkách, uvnitř našeho veledíla.

Nadešel den D. Po dopoledním lyžování jsme začali stavět klenbu. Každý z nás měl poněkud jiné představy, jak taková klenba funguje. Stálo to mnoho hodin úsilí. Skládání cihel, jejich pádů, opětovného rozebírání a opětovného stavění. Ať jsme dělali, co jsme dělali, nebylo to iglú, ale tovární komín. Na konci dne, už za tmy, jsme se optali občas po nás pokukujícího docenta, zda netuší, jak se taková klenba dělá. Nečekali jsme už žádné zázraky, ale za optání jeden nic nedá. Je škoda, že to, co následovalo, někdo nenahrál na kameru. Pan docent sundal několik posledních vrstev a začal je pokládat znova. Dodnes netuším, jak to udělal, ale během několika desítek minut bylo iglú zastřešené. Jak se říká, kdo umí, ten umí a kdo neumí ten... Jen jedno mně vrtá hlavou. Musel vědět, že vše děláme špatně a celou dobu nám neporadil. Nejspíše zastával názor, že matfyzák na to přijde a poradí si sám. Bohužel se tak nestalo, ale i přes tento drobný neúspěch jsme měli z iglú obrovskou radost a několik dalších dní v něm při svíčkách a lahvince vína diskutovali o všem možném i nemožném.